

CAMPANIA
“SPUNE NU VIOLENȚEI DOMESTICE!
ÎNVIINGĂTORII – FEMEI ȘI COPII CARE ȘI-AU LUAT VIAȚA ÎNAPOI”

În fiecare an, zeci de mii de femei din România sunt lovite de partenerii lor. Iar după ce loviturile bărbaților se opresc, rămâne în urmă o tăcere grea, care se transformă în mod de viață. Cele mai multe dintre femeile abuzate aleg să ascundă aceste episoade. O fac din cauza presiunii sociale, din cauza neîncrederii în instituțiile statului și, nu de puține ori, de teama că nu se vor putea descurca pe cont propriu. Așa că preferă să tacă și să îndure.

Pentru că sunt multe femei prinse în această capcană, prin această campanie dorim să atragem atenția că femeile abuzate nu sunt singure și că din spirala violenței se poate și evada.

Povestind ceea ce ani la rând au ținut sub tăcere, ele speră să ajute și alte victime să spună **“STOP VIOLENȚEI DOMESTICE!”**

Iar dacă ați crezut vreodată că violența domestică e o problemă superficială, opriți-vă puțin și citiți mărturiile de mai jos.

Ca și copil am crescut într-o familie cu mulți copii în care părinții ne-au înconjurat cu dragoste, într-un mediu liniștit, ne-au asigurat tot ce am avut nevoie pentru un trai decent, ne-au îndrumat pentru a avea un comportament moral și s-au îngrijit de educația noastră. În acest mediu liniștit am putut să urmez cursuri universitare de licență și după absolvirea facultății am avut visul de a-mi întemeia o familie. Am găsit un loc de muncă foarte bun, iar la un moment dat am cunoscut un băiat “foarte bun” și am decis să ne căsătorim. Dar am ajuns foarte repede să descopăr că în realitate soțul meu nu era așa cum poza în fața tuturor (un om iubitor și familist), ci din contră era foarte agresiv, gelos și posesiv. Încă din “luna de miere” a început să mă agreseze fizic, verbal și psihologic. Mă controla permanent și a ajuns să mă facă să cred că nu am nici o valoare. Am ascuns tuturor calvarul în care trăiam acasă, păstrând tăcerea din cauza rușinii și pentru a nu-mi întrista părinții, surorile și frații. Am ajuns chiar să mă izolez de familie din această cauză. La un moment dat, am rămas însărcinată și m-am bucurat foarte mult. Atunci am sperat că soțul meu se va schimba, dar nu a fost așa. M-a lovit chiar și când am fost însărcinată. Când copilul nostru a avut puțin peste un an, o persoană din cercul nostru de prieteni și-a dat seama că ceva nu era în ordine în familia noastră. După lungi insistențe, m-am deschis și i-am povestit calvarul prin care trec acasă. Această persoană de încredere, m-a pus în legătură cu reprezentanții unui Adăpost. După ce mi-au fost prezentate serviciile pe care mi le pot oferi ei, am acceptat să merg în acel centru pentru a fi protejată împreună cu copilul meu de loviturile soțului meu. Pe perioada în care am fost găzduită în Adăpost, mi-am recâștigat încrederea în mine, am divorțat de soțul meu, mi-am reînceput activitatea profesională, am reluat legătura cu familia în care m-am născut și cu prietenii, apoi mi-am achiziționat o locuință.

După aproximativ 10 ani de la divorț m-am recăsătorit. Acum am o viață frumoasă și liniștită împreună cu copilul și soțul meu. Perioada grea prin care am trecut în prima căsnicie, a rămas ca un vis urât, dar acum sunt fericită într-o familie în care sunt tratată cu respect și dragoste.

Am fost abandonată de părinți de la naștere. Toată formarea mea educațională a fost în diverse “Case de copii”. După împlinirea vârstei de 18 ani, am fost nevoită să părăsesc sistemul de protecție și am cunoscut un bărbat. În timpul relației cu acesta s-au născut 7 copii. Pentru că el devenea agresiv când era sub influența alcoolului, l-am părăsit împreună cu copiii de câteva ori, dar m-am reîntors acasă de fiecare dată. După ce am decis să nu mai reiau relația cu el, acesta m-a agresat din nou și am obținut un Ordin de protecție. El a încălcat Ordinul de protecție și m-a lovit din spate în cap cu ceva dur, pe când mă aflam pe stradă ca să fac cumpărături. Eu am cazut pe stradă, iar trecătorii au chemat Ambulanța. Mi-am pierdut conștiința o perioadă scurtă de timp, dar am refuzat intemarea în Spital pentru că nu avea cine să stea acasă cu copiii. După un timp am divorțat, iar copiii mi-au fost încredințați mie spre creștere și educare. Îmi este greu singură cu toți copiii, dar decât o viață plină de abuzuri fizice și psihologice, mai bine preferăm să avem o viață cu resurse limitate, dar în liniște.

Sunt mama a trei copii, victimă a violenței în familie. În copilărie am fost agresată frecvent de părinți și așteptam să ajung la vârsta adultă ca să scap din infernul de acasă. Dar la vârsta adultă, din păcate, s-au continuat abuzurile datorită alegerii unui partener greșit. Am fost agresată fizic, psihologic, verbal, social și economic de către partenerul meu, de-a lungul relației de peste 10 ani. Am părăsit deseori domiciliul conjugal împreună cu copiii mei, ca urmare a abuzurilor cauzate de consumul excesiv de alcool și a geloziei partenerului, dar de fiecare dată credeam în promisiunile lui de schimbare și ne reîntorceam acasă. După fiecare revenire acasă, intensitatea agresiunilor creștea. Am fost găzduită în diverse centre pentru protecția victimelor violenței domestice când plecam de acasă, dar n-am ținut cont de sfaturile primite de la ei și așa cum am spus mă tot reîntorceam acasă, până când într-o zi am conștientizat că el nu se va schimba niciodată, că noi nu merităm să fim tratați astfel, că putem trăi liniștiți într-un mediu fără violență, că avem valoare și ne putem autogospodări cu venitul din salariu pe care îl aveam. Acum mă pot descurca pe cont propriu împreună cu copiii mei și locuim într-o locuință închiriată.

Sunt un băiat de 9 ani. Când ajungea tata acasă, beat fiind, și începea să o lovească pe mama și să strige la mama, mă ascundeam într-un colț al camerei și stăteam ghemuit acolo sperând ca tata să nu mă bată și pe mine. Câteodată scăpam, dar deseori luam și eu bătaie. Am plecat împreună cu mama și ceilalți doi frați ai mei de foarte multe ori de acasă pentru a scăpa de abuzurile tatălui, dar ne întorceam înapoi. Temele pentru școală uneori le făceam ținând caietul pe genunchi, pentru că nu aveam voie să stau la masă când era tata acasă.

După mai multe plecări și reveniri acasă, mama a luat într-o zi cea mai bună decizie, când ne aflam într-un adăpost pentru victimele violenței în familie. Nu ne-am mai întors la tata acasă. Mama și-a găsit un loc de muncă, stăm într-o locuință cu chirie, iar acum putem crește fără frică că va trebui să plecăm noaptea de acasă. Nu mai suntem agresați și ne putem continua școala fără stres făcându-ne temele la masă.

NU FI INDIFERENT, ATITUDINEA TA POATE SALVA VIEȚI!

SPUNE NU VIOLENȚEI DOMESTICE!

SUNĂ LA 112 PENTRU A RAPORTA UN CAZ SAU LA

**0800-500-333 – număr unic la nivel național destinat victimelor violenței domestice -
PENTRU A PRIMI CONSILIERE!**